

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jiřího Pally a soudců JUDr. Dagmar Nygrínové a Mgr. Aleše Roztočila v právní věci žalobce: **V. Y.**, zast. Mgr. Ing. Janem Procházkou, LL. M., advokátem, se sídlem Karolinská 654/2, Praha 8, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 936/3, Praha 7, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 29. 3. 2016, č. j. 49 Az 13/2014 - 29,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e o d m í t á .**
- II.** Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím ze dne 13. 10. 2014, č. j. OAM-189/LE-BE03-P06-2014, žalovaný neudělil žalobci mezinárodní ochranu podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu ve znění účinném ke dni 13. 10. 2014. Krajský soud v Praze rozsudkem ze dne 29. 3. 2016, č. j. 49 Az 13/2014 - 29, žalobu proti rozhodnutí žalovaného zamítl.

Proti rozsudku Krajského soudu v Praze podal žalobce (dále jen „stěžovatel“) blanketní kasační stížnost a uvedl, že ji doplní k výzvě Nejvyššího správního soudu.

Nejvyšší správní soud usnesením ze dne 4. 5. 2016, č. j. 4 Azs 101/2016 - 9, stěžovatele vyzval, aby ve lhůtě jednoho měsíce od doručení tohoto usnesení prostřednictvím svého zástupce doplnil kasační stížnost tak, že uvede, z jakých konkrétních důvodů napadá rozsudek Krajského soudu v Praze. Současně stěžovatele poučil, že pokud kasační stížnost nebude ve stanovené lhůtě doplněna, soud ji odmítne. Předmětné usnesení Nejvyšší správní soud doručil zástupci stěžovatele dne 6. 5. 2016, stanovená lhůta tudíž uplynula dne 6. 6. 2016 [srov. § 40 odst. 2 a 3 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“)].

Zástupce stěžovatele na uvedenou výzvu ve stanovené lhůtě nereagoval a Nejvyšší správní soud dospěl po posouzení obsahu podání stěžovatele k závěru, že kasační stížnost nespĺňuje náležitosti předepsané ustanovením § 106 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 103 odst. 1 s. ř. s.

Podle § 106 odst. 1 s. ř. s. „[k]romě obecných náležitostí podání musí kasační stížnost obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, údaj o tom, kdy mu rozhodnutí bylo doručeno. Ustanovení § 37 platí obdobně.“

Podle § 37 odst. 3 věty první s. ř. s. „[z] každého podání musí být zřejmé, čeho se týká, kdo jej činí, proti komu směřuje, co navrhuje, a musí být podepsáno a datováno.“

Podle § 37 odst. 5 s. ř. s. „[p]ředseda senátu usnesením vyzve podatele k opravě nebo odstranění vad podání a stanoví k tomu lhůtu. Nebude-li podání v této lhůtě doplněno nebo opraveno a v řízení nebude možno pro tento nedostatek pokračovat, soud podání usnesením odmítne, nestanoví-li zákon jiný procesní důsledek. O tom musí být podatel ve výzvě poučen.“

Zástupce stěžovatele v kasační stížnosti jen obecně vymezil, že krajský soud porušil vyjmenovaná ustanovení zákona o azylu a správního řádu, že správní orgán nezjistil úplně skutkový stav věci a své rozhodnutí řádně neodůvodnil a že krajský soud toto pochybení nesprávně právně posoudil. Z textu kasační stížnosti tak není seznatelné, v čem konkrétně stěžovatel spatřuje nesprávnost napadeného rozsudku, respektive jaká konkrétní pochybení krajskému soudu vytýká. Nejvyšší správní soud zdůrazňuje, že stěžovatel je v souladu s § 103 odst. 1 s. ř. s. povinen uvést, pod jaké ustanovení podřazuje důvod kasační stížnosti, který namítá, a současně tento důvod obsahově popsat, tedy uvést konkrétní skutečnosti, které k naplnění označeného důvodu kasační stížnosti v dosavadním řízení vedly. To však stěžovatel v posuzované věci neučinil. Podle názoru Nejvyššího správního soudu není přípustné, aby za stěžovatele domýšlel, které skutečnosti a z jakých konkrétních pohnutek měl pro potřeby kasační stížnosti na mysli. Na podporu tohoto závěru Nejvyšší správní soud odkazuje na usnesení Vrchního soudu v Praze ze dne 19. 1. 1993, č. j. 6 A 85/92 - 5, podle kterého „[s]oud není povinen ani oprávněn sám vyhledávat možné nezákonnosti správního aktu. Nepostačí proto, vytýká-li žaloba obecně, že zákon byl porušen, anebo to, že řízení bylo vadné, aniž by poukazovala na konkrétní skutečnosti, z nichž je takové tvrzení dovozováno.“

Stěžovatel byl řádně vyzván k odstranění vytýkaných vad kasační stížnosti a současně byl poučen o následcích nerespektování takového požadavku. Vytýkané vady však ve stanovené lhůtě neodstranil, ačkoliv je zastoupen advokátem. Vzhledem k tomu, že stěžovatel nedoplnil důvody napadení rozsudku krajského soudu, nebyly splněny podmínky řízení o kasační stížnosti uvedené v § 106 odst. 1 s. ř. s. Nejvyšší správní soud proto kasační stížnost odmítl podle § 37 odst. 5 s. ř. s. ve spojení s § 120 téhož zákona, neboť nebyla ve stanovené lhůtě doplněna a v řízení pro tento nedostatek není možno pokračovat.

O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud za použití ustanovení § 60 odst. 3 věty první s. ř. s. ve spojení s § 120 téhož zákona tak, že žádný z účastníků nemá právo na jejich náhradu, neboť kasační stížnost byla odmítnuta.

P o u č e n í: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 16. června 2016

JUDr. Jiří Palla
předseda senátu